

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 396111 22 Gž
Tuzla, 09.09.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija mr.sc. Emine Brkić, kao predsjednika vijeća, Admira Biščić i Edite Velagić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice J.I., kći M., iz T., ..., koju zastupa punomoćnik Haris H. Salkanović, advokat iz Živinica, Maršala Tita broj 2, protiv tuženog Federalni zavod PIO/MIO Mostar, KAS Tuzla, ul. Franjevačka br. 36., Tuzla, zastupan po I.P. i A.P.N., uposlenicima tuženog, radi naknade štete, v. sp. 23.880,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 396111 21 P od 05.08.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.09.2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje u stavu I i stavu II, alineja prva i treća izreke.

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude obavezan je tuženi da isplati tužiteljici na ime štete zbog povrede na radu od 21.11.2019. godine i to:

-na ime naknade nematerijalne štete: za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti iznos od 19.700,00 KM; za pretrpljene fizičke bolove iznos od 3.920,00 KM; za pretrpljeni strah iznos od 2.970,00 KM; za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti iznos od 3.000,00 KM, a sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 18.02.2021. godine pa do isplate,

-na ime naknade materijalne štete: za tuđu pomoć i njegu koja joj je bila potrebna u vrijeme nepokretnosti zbog povreda iznos od 443,50 KM; za troškove kupovine lijekova iznos od 461,30 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 18.02.2021. godine pa do isplate.

Stavom II, alineja prva izreke obavezan je tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.030,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 05.08.2022. godine, kao dana presuđenja, pa do isplate, a sve ovo u roku od 30 dana od dana donošenja presude,

Istim stavom, alineja druga izreke tužiteljica je odbijena sa zahtjevom za naknadu troškova postupka, preko dosuđenog do potraživanog iznosa, kao neosnovanim.

Istim stavom, alineja treća izreke, odbijen je tuženi u cijelosti sa zahtjevom za naknadu troškova postupka, kao neosnovanim.

Protiv navedene presude žali se tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te iz razloga iznesenih u žalbi predlaže da se prvostepena presuda preinači i odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužiteljice ili da se ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tužiteljica je osporila žalbene navode tuženog, te je predložila da se žalba odbije i prvostepena presude potvrdi, potražujući pri tome i troškove na ime sastava tog odgovora na žalbu u iznosu od 900,00 KM.

Ispitujući prvostepenu presudu sukladno članu 221. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu skraćeno : ZPP), ovaj sud našao da žalba tuženog nije osnovana iz sledećih razloga :

Predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za naknadu nematerijalne štete na ime umanjenja njegove životne aktivnosti, naruženosti, te pretrpljenih fizičkih bolova i straha, kao i za naknadu materijalne štete na ime tuđe pomoći i njege i na ime kupovine lijekova, a koju je tužiteljica pretrpjela zbog povreda zadobijenih u štetnom događaju koji se dogodio dana 21.11.2019. godine.

Prema datim razlozima ožalbene presude prvostepeni sud je na osnovu izvedenih dokaza u relevantnom utvrdio :

-da je tužiteljica I.J. dugodišnji zaposlenik tuženog Federalni zavod PIO/MIO, KAS Tuzla, gdje radi na radnom mjestu pravnik-kompletatora predmeta, da je tužiteljica dana 21.11.2019. godine napadnuta na svom radnom mjestu od strane Đ.V. na način što je isti ušao u zgradu FZ PIO/MIO Tuzla gdje se nalaze kancelarije za pravnu pomoć, te u hodniku ispred kancelarije za prijem i kompletiranje zahtjeva zatekao tužiteljicu na stolici, i nakon što joj se obratio prijetećim riječima da je došao da naplati dug, čekićem koji je bio umotan u plastičnu kesu, počeo da udara tužiteljicu po glavi a potom i po rukama kada je tužiteljica pokušala da se zaštiti, nanoseći joj višestruke teške i lake tjelesne povrede, a kako to proizilazi iz presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 019762 20 K od 08.06.2020. godine i da je navedenom presudom Đ.V. pravosnažno osuđen za pokušaj krivičnog djela ubistva iz člana 166. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine;

-da je tužiteljica lice koje ju je napalo poznavala od ranije, jer je imala još jednom prije konflikt s njim kada je došao i pitao šta mu treba za penziju, a kada je tužiteljica pokušala da mu objasni da mu je potrebna dodatna dokumentacija jer je u radnoj knjižici vidjela dva pečata Beograd što je značilo da je riječ o konvenciji, rekao je „*jebem ti balijsku majku, jel ti smeta Beograd i na pečatu*“, a tužiteljica mu je tada rekla da ako

joj ne vjeruje da može pitati preostale druge kolegice, a što se desilo 2013. godine, i tada je tužiteljica ustala i krenula da zove osiguranje, a Đ.V. ju je udario u glavu bokserom od čega se onesvjestila;

- da iz Nalaza i mišljenja vještaka ortopeda Murisa Tanovića od 24.01.2022. godine proizilazi da je vještak na temelju relevantnih podataka utvrdio da je tužiteljica kritičnog događaja zadobila ozljede u vidu višekomadnog impresivnog prijeloma tjemene kosti desne strane lobanje, prijeloma III kosti doručja lijeve šake, prijeloma srednjeg članka III prsta lijeve šake, prijeloma gornjeg i donjeg članka palca lijeve šake i prijeloma donjeg članka palca desne šake, a da sveukupno ozljeđivanje tužiteljice ima obilježje teške tjelesne ozljede, da je kao posljedica pretrpljenih ozljeda kod tužiteljice došlo do nastanka trajnih štetnih posljedica i postojanja trajnog umanjenja životne aktivnosti od 25%, a zbog stanja iza višekomadnog prijeloma tjemene kosti lobanje i posljedično nastalog defekta kosti lobanje odstranjenjem ulomka prelomljene kosti te otvaranja lobanje, ograničenih pokreta u zglobovima III prsta lijeve šake u jakom stepenu i zaostalog deformiteta srednjeg članka, ograničenih pokreta palca lijeve šake u srednjem stepenu, ograničenih pokreta palca desne šake u lakom stepenu te oslabljene snage obje šake izraženije lijeve te zaostalih bolova, što ima za posljedicu ograničenja u svakodnevnom životnim radnjama neovisno o specifičnosti zanimanja, a koje se ogleda u nemogućnosti nošenja, podizanja i prenošenja teškog i težeg tereta sa rukama, obavljanja bilo kakvih težih fizičkih radnji i aktivnosti sa obje šake, nemogućnost obavljanja radnji koje zahtijevaju punu koordinaciju svih prstiju šake, radnji koje zahtijevaju duge prisilne položaje glave-vrata te potrebe ulaganja jačih napora kod dužeg fizičkog rada s šakama, dužeg psihofizičkog naprezanja a kada će se javljati i povremeni bolovi u šakama, povremene glavobolje različita intenziteta kao i pri promjenama vremena, a što će realno dovesti i do potrebe za uzimanjem lijekova za bolove i protuupalnih. Promatrajući ozljede tužiteljice, samo ozljeđivanje, vrstu i karakter ozljeda, intenziteta kliničke slike, dužinu liječenja, te sve preduzete radnje i nelagodnosti koje je imala tokom liječenja u vidu izloženosti dijagnostičkim terapijskim procedurama, Rtg i CT zračenja, ležanja u bolnicama u sveukupnom trajanju od 14 dana, imanja dva operativna zahvata u općoj anesteziji, primanja transfuzija krvi, infuzionih otopina, raznih lijekova, injekcija, previjanja rane, vađenja konaca, nošenja gipsane imobilizacije u trajanju od 39 dana na obje šake, provođenja fizikalnog liječenja, posjete ljekarima radi pregleda, vještak nalazi da je tužiteljica osjećala boli jakog intenziteta u trajanju od 6 dana, srednjeg intenziteta u trajanju od 50 dana i slabog intenziteta u trajanju od 150 dana, da je ozljeđivanje tužiteljice dovelo do postojanja naruženosti u srednjem stepenu ponekad uočljivog trećima, iz razloga zaostalog ožiljka koji je prethodno opisan, i koji se nalazi na potiljačnom dijelu glave te zaostalog deformiteta III prsta lijeve šake, da je kod tužiteljice postojala potreba za tuđom njegom i pomoći nakon izlaska iz bolnice tj od 28.11.2019. godine pa do 30.12.2019. godine kada joj je odstranjena gipsana mobilizacija sa obje šake, a po 6 sati dnevno i ista se ogledala u potrebi pomoći pri obavljanju svakodnevne lične higijene, pomoći pri ishrani, oblačenju, svlačenju, kupanju, pomoći kod pripremanja hrane, pomoći u kućnim poslovima, kupovini svakodnevnih potrepština, pri odvođenju na kontrolne preglede a istu su mogli pružati i članovi domaćinstva, te nije bilo potrebe za stručnom medicinskom pomoći, da je imenovani vještak na ročištu za glavnu raspravu pojasnio da pri izradi nalaza i mišljenja nije uzimao u obzir niti je cijenio postojanje oboljenja kod tužiteljice pri određivanju procenta umanjenja životne aktivnosti od 25%, te se navedeni

procenat odnosi isključivo na zaostale trajne štetne posljedice a koje su u direktno uzročno posljedičnoj vezi sa predmetnom povredom;

-da iz Nalaza i mišljenja vještaka neuropsihijatra Kasima Brigića od 06.06.2022. godine proizilazi da je vještak na osnovu podataka iz spisa suda, medicinske dokumentacije, nalaza vještaka ortopedske struke i neposrednog pregleda i psihijatrijskog intervjua konstatovao da je tužiteljica u teškom psihotraumatičnom doživljaju na radnom mjestu dana 21.11.2019. godine doživjela teške tjelesne ozljede u vidu: višekomadnog impresivnog prijeloma tjemene kosti desne strane lobanje, prijelom III kosti doručja lijeve šake, prijelom srednjeg članka III prsta lijeve šake, prijelom gornjeg i donjeg članka placa lijeve šake, te prijelom donjeg članka palca desne šake, koje povrede imaju karakter teške tjelesne ozljede, da je tužiteljica imala od radnije dijagnosticirano teško autoimuno oboljenje ... koja je ubrzo nakon povrede poprimila pogoršanje bolesti što je uslovalo potrebu dodatnog liječenja na Klinici za neurologiju UKC Tuzla, da je tužiteljica, imajući u vidu vrstu, težinu i karakter, odnosno način na koji su nastale tjelesne povrede te strukturu ličnosti, tom prilikom doživjela teško stanje stresa sa nizom psihičkih simptoma koji imaju karakter Akutne reakcije na težak stres i Poremećaj prilagodbe, da su psihičke tegobe proizvod i straha od postupaka dijagnostike, liječenja i prilagodbe na novonastale uslove nakon ozljeđivanja, da je predmetni događaj uzrokovao psihičke smetnje kod tužiteljice koje imaju karakteristike Akutne reakcije na stress F 43.0 i simptome Poremećaj prilagodbe F 43.2, da to stanje ličnog distresa i emocionalnog poremećaja dovodi do smetnji socijalnog funkcionisanja i radne aktivnosti a javlja se u stanju adaptacije na veliku životnu promjenu koja se desila tužiteljici, da je dugotrajnost simptoma i pored liječenja, kako se to vidi iz medicinske psihijatrijske dokumentacije, dovela je do trajnih emocionalnih poremećaja kod tužiteljice u vidu PTSP-F 43.1 i depresivnog poremećaja koji je glavni sindrom u kliničkoj slici, psihičkog statusa kod tužiteljice, da su to trajne duševne smetnje koje su uslovile i umanjeње životne aktivnosti na osnovu duševnog poremećaja a koji je uzročno posljedično vezan za navedeni psihotraumatski doživljaj na radnom mjestu, da su psihičke smetnje sa strahom jakog inteziteta trajanja 7 dana a strah sa duševnim smetnjama srednjeg intenziteta je trajanja narednih dva mjeseca odnosno 60 dana, da je strah sa duševnim smetnjama slabijeg intenziteta trajanja narednih 5 mjeseci, odnosno 150 dana, da je umanjeње životne aktivnosti po osnovu trajnih duševnih poremećaja u vidu PTSP i depresivnog poremećaja 12%, da to umanjeње podrazumijeva smanjenu mogućnost suočavanja i reagovanja na iznenadne i neočekivane situacije, pa je svakodnevno funkcionisanje otežano, da su u takvim situacijama česte reakcije u načinima razmišljanja, ponašanja i osjećanja, odnosno djeluju na cjelokupno funkcioniranje osobe, da se kognitivne reakcije manifestuju kroz teže snalaženje i teškoće u koncentraciji "pomučeno" razmišljanje i odlučivanje;

-da iz Nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Aide Jusufović od 09.05.2022. godine proizilazi da je vještak uvidom u dokumentaciju u spisu i Opći kolektivni ugovor za teritoriju FBiH ("Sl. novine FBiH" br. 48/16), utvrdila da je tužiteljica zadobila povrede na radnom mjestu prilikom napada druge osobe dana 21.11.2019. godine, da je tužiteljica bila na bolničkom liječenju u periodu od 21.11.2019. godine do 28.11.2019. godine, u kojem periodu je bila pod stalnim nadzorom i njegom od strane stručne osobe, da obzirom da iz nalaza vještaka ortopeda proizilazi da je tužiteljici bila potrebna svakodnevna nestručna tuđa njega i pomoć u trajanju od 6 sati dnevno u period od 28.11.2019. godine do 30.12.2019. godine, vještak nalazi da naknada za nestručnu

njegu i pomoć u period od 28.11.2019. godine do 30.12.2019. godine iznosi 443,50 KM, a da je navedenim Općim kolektivnim ugovorom propisana je najniža satnica u iznosu od 2,31 KM;

-da su u pogledu troškova kupovine lijekova tokom postupka kao dokazi provedeni fiskalni računi BF: 106792 od 09.02.2021. godine na iznos od 212,40 KM, BF: 109297 od 15.03.2021. godine na iznos od 220,70 KM, i račun BF: 71263 od 05.03.2021. godine na iznos od 28,20 KM, tako da ukupni troškovi iznose 461,30 KM.

Navedeno činjenično utvrđenje tuženi posebnim žalbenim navodima ne dovodi u pitanje, a niti posebnim žalbenim navodima osporava pravilnost date ocjene prvostepenog suda da potraživani iznosi tužitelja za predmetne vidove nematerijalne štete, i to za umanjnja životne aktivnosti iznos od 19.700,00 KM, za pretrpljene fizičke bolove iznos od 3.920,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 2.970,00 KM i za naruženost iznos od 3.000,00 KM, predstavljaju pravične iznose naknade, sukladno kriterijima sadržanim u članu 200. Zakona o obligacionim odnosima (skraćeno : ZOO) i Orijentacionim kriterijima Vrhovnog suda Federacije BiH, a niti pravilnost visine dosuđene materijalne štete u vidu tuđe pomoći i njegu i troškova kupovine lijekova iz člana 195. stav 1. ZOO.

Sušтина žalbenih navoda tuženog svodi se jedino na osporavanje njegove pasivne legitimacije u predmetnoj pravnoj stvari, odnosno na osporavanje pravilnosti iznesenog zaključka prvostepenog suda o postojanju odgovornosti tuženog za potraživanu štetu koju je pretrpjela tužiteljica zbog povreda zadobijenih u predmetnom štetnom događaju, ali se to osporavanje tuženog ne može prihvatiti osnovanim.

Naime, prema odredbi člana 93. Zakona o radu („Sl. novine F BiH“, broj 26/16 i 89/18), ako radnik pretrpi štetu na radu ili u vezi sa radom, poslodavac je dužan radniku naknaditi štetu po općim propisima obligacionog prava, a koji su sadržani u odredbi člana 154. ZOO i kojim je regulisana odgovornost za štetu po osnovu krivice (stav 1. ZOO), te odgovornost za štetu od opasne stvari i opasne djelatnosti bez obzira na krivicu (stav 2. istog člana).

Rad sa strankama po pitanju naknade štete, nastale usljed djelatnosti tuženog, a koje poslove je kod tuženog obavljala tužiteljica kao pravnik-kompletatora predmeta, po ocjeni i ovog suda, smatra se radom u uslovima povećane opasnosti, a time i poslovima koji su izloženi riziku nastanka štete. Naime, radi se o poslovima koji podrazumijevaju kontakte sa strankama u postupku ostvarivanja prava za odlazak u penziju i kompletiranja neophodne dokumentacije, a koje stranke se zbog nezadovoljstva u rješavanju njihovih zahtjeva mogu ponašati nasilno i protivpravno, kao što se to desilo u konkretnom slučaju kada je tužiteljica napadnuta na svom radnom mjestu od strane Đ.V. na način što je isti ušao u zgradu FZ PIO/MIO Tuzla gdje se nalaze kancelarije za pravnu pomoć, te u hodniku ispred kancelarije za prijem i kompletiranje zahtjeva zatekao tužiteljicu na stolici, i nakon što joj se obratio prijetećim riječima da je došao da naplati dug, čekićem koji je bio umotan u plastičnu kesu, počeo da udara tužiteljicu po glavi a potom i po rukama kada je tužiteljica pokušala da se zaštiti, nanoseći joj višestruke teške i lake tjelesne povrede.

Na izloženost riziku nastanka štete u radu sa strankama u postupku ostvarivanja prava za odlazak u penziju i kompletiranja neophodne dokumentacije, ukazuje i to da se sličan incident desio i 2013. godine kada je ista stranka V.Đ. došao i pitao tužiteljicu šta mu treba za penziju, a kada je tužiteljica pokušala da mu objasni da mu je potrebna dodatna dokumentacija jer je u radnoj knjižici vidjela dva pečata Beograd, što je značilo da je riječ o konvenciji, rekao je „*jebem ti balijsku majku, jel ti smeta Beograd i na pečatu*“, a tužiteljica mu je tada rekla da ako joj ne vjeruje da može pitati preostale druge kolegice i kada je tužiteljica ustala i krenula da zove osiguranje V.Đ. ju je udario u glavu bokserom od čega se onesvjestila.

Zato je tuženi, kao poslodavac, koji snosi profesionalni rizik ove vrste poslova, a ne zaposlenik, kako to žalba pogrešno rezonuje, i koji je bio upoznat sa ranijim dolaskom V.Đ. u kancelariju tužiteljice i događajem iz 2013. godine kada je tužiteljica također pretrpjela povrede, i bio dužan da, i u službi u kojoj je radila tužiteljica, u smislu važećeg Zakona o zaštiti na radu, rad organizuje i mjere zaštite na radu sprovede tako da tužiteljica uz normalnu pažnju može da obavlja rad bez opasnosti po svoj život i zdravlje, na način da lice koje je već ranije povrijedilo tužiteljicu ne pusti u zgradu bez dužnog nadzora obezbjeđenja, a posebno da ga spriječi da ne unese čekić kojim je tužiteljica u konačnici i povrijeđena.

Međutim, tuženi je propustio da sa svoje strane preduzme potrebne mjere zaštite na radu u službi u kojoj je radila tužiteljica, zbog čega ga i tereti objektivna odgovornost za štetu, koju je tužiteljica kao zaposlenica pretrpjela u predmetnom štetnom događaju, a u smislu odredbe člana 173. ZOO prema čijoj sadržini šteta nastala u vezi sa opasnom djelatnošću smatra se da potiče od te djelatnosti, izuzev ako se dokaže da ona nije bila uzrok štete, i odredbe člana 174. stav 1. ZOO prema kojoj za štetu od opasne djelatnosti odgovara lice koje se njom bavi.

Zbog toga i nije osnovano žalbeno nastojanje tuženog da dovede u pitanje pravilnost pobijane presude kroz prigovor da su se u konkretnom slučaju stekli uslovi iz člana 177. stav 2. ZOO za oslobađanje od odgovornosti tuženog za predmetnu štetu, kroz prigovor da je predmetnu štetu tužiteljica pretrpjela zbog nasilnog ponašanja V.Đ. kao trećeg lica, a da je opasna stvar čekić koji je koristio V.Đ.. Naime, žalba zanemaruje da do oslobađenja od odgovornosti lica koje obavlja opasnu djelatnost, u smislu člana 177. stav 2. ZOO, može doći samo ukoliko to lice dokaže da je štetna radnja nastala isključivo radnjom oštećenika ili trećeg lica, koju ono nije moglo predvidjeti i čije posljedice nije moglo izbjeći ili otkloniti, međutim to se ne može reći za protivpravni postupak V.Đ., jer se, s obzirom na pomenute okolnosti konkretnog slučaja, ne radi o radnji trećeg lica kakvu ima u vidu odredba člana 177. stav 2. ZOO, u vezi s kojom bi tuženi bio oslobođen od odgovornosti za nastalu štetu tužiteljici zbog nastalih psihičkih smetnji i nastale materijalne štete vezano za taj štetni događaj.

Zato se, suprotno žalbenom rezonovanju, predmetni štetni događaj u odnosu na tužiteljicu ima tretirati kao povreda na radu, pa je i po ocjeni ovog suda tuženi dužan da nastalu štetu tužiteljici naknadi, a shodno odredbi člana 93. Zakona o radu u vezi sa članom 154. stav 2. i članom 173. i članom 174. stav 1. ZOO.

Neosnovan je prigovor nepostojanja stvarne nadležnosti suda za odlučivanje o pravu na tuđu njegu i pomoć, jer se ne radi o pravu na naknadu za tuđu njegu i pomoć na koju lica sa invaliditetom ostvaruju pravo u smislu odredaba Zakona o osnovama socijalne zaštite, zaštite civilnih žrtava rata i zaštiti porodice sa djecom FBiH, nego o jednokratnoj naknadi zbog potrebe za tuđom njegom i pomoći a koja potreba je nastala kao direktna posljedica štetnog događaja, odnosno povrijeđivanja tužiteljice, za čije odlučivanje postoji stvarna nadležnost prvostepenog suda shodno odredbi člana 27. ZPP-a i člana 27. stav 2. tačka a) Zakona o sudovima F BiH, a u pogledu koje jednokratne naknade se izjasnio i vještak medicinske struke ortoped.

Također nije osnovan ni ponovljeni prigovor pasivne legitimacije odnosno nastojanje tuženog da prikaže da hodnik na kojem se desio predmetni nesretni događaj ne pripada tuženom, a koji prigovor je prvostepeni sud, u postupku koji je prethodio donošenju ožalbene presude cijenio i pravilno zaključio da je isti neosnovan, o čemu je u obrazloženju ožalbene presude (strana 13, pasus drugi i strana 14, pasus prvi), dao jasne činjenične i pravne razloge, koje prihvata i ovaj sud.

Na drugačiju odluku suda nisu od uticaja navodi žalbe da je tuženi zaključio kolektivno osiguranje od posljedica nesretnog slučaja, te kombinovano osiguranje radnika pri obavljanju i izvan obavljanja redovnog zanimanja sa rizikom smrti usljed bolesti za svoje radnike, kojim su kao osigurani slučajevi predviđeni su smrt usljed bolesti, smrt od nezgode, trajni invaliditet, troškovi liječenja i dnevna naknada za boravak u bolnici (bolnički dan), obzirom da u konkretnoj situaciji nije riječ o osiguranom slučaju jer se radi o šteti usljed povrede na radu, a ne bolesti, pa stoga tužiteljica ima pravo na naknadu štete po oba osnova. Nadalje, ocjena radne sposobnosti tužiteljice koja se desila prije predmetnog štetnog događaja, gdje je tužiteljica zbog bolesti ... dobila II kategoriju invalidnosti, zbog čega je i premještena na radno mjesto kompletatora na kojem se desio štetni događaj, nije od od uticaja na ostvarivanje prava na naknadu nematerijalne i materijalne štete tužiteljici, u situaciji kada se i vještak medicinske struke ortoped Murisa Tanović izjasnio da pri izradi nalaza i mišljenja nije uzimao u obzir niti je cijenio postojanje oboljenja kod tužiteljice pri određivanju procenta umanjenja životne aktivnosti od 25%, te se navedeni procenat odnosi isključivo na zaostale trajne štetne posljedice a koje su u direktno uzročno posljedičnoj vezi sa predmetnom povredom.

Prema tome, pobijana presuda rezultat je pravilne primjene odredaba ZPP, potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilne primjene materijalnog prava, pa su neosnovani žalbeni navodi o počinjenim povredama odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju i pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Obzirom na naprijed izneseno valjalo je žalbu tuženog odbiti, te primjenom člana 226. ZPP prvostepenu presudu potvrditi u stavu I i stavu II, alineja prva i treća izreke, dok je u stavu II, alineja druga izreke kao neožalbenom dijelu, prvostepena presuda ostala neizmijenjena (član 221. ZPP).

Kako tužiteljica dostavljenim odgovorom na žalbu nije doprinijela odlučivanju o žalbi tuženog, to se ni troškovi na ime sastava tog odgovora ne mogu smatrati potrebnim troškovima, radi čega je primjenom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 387. ZPP valjalo odbiti kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadu potraživanih troškova na ime sastava odgovora na žalbu.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
mr.sc. Emina Brkić, s.r.